

ESCRITS

8

TOPÒNIMS SUGGESTIUS*

Acròstics

per Joan SUNYOL I GENÍS

MONS SIGNI

Muntanya del senyal, mont fronterer,
Obires l'ample mar fins a les Illes.
Neixies com monjoia del terror,
Separant planes i assumint cruïlles
Segura del teu fat ordenador.
Inscrites en la teva pell rugosa
Grafies convergents fan partió;
Nier dividint terres que, gelosa,
Intacte serves com preat guardó.

* V Premi "Montseny" otorgat a Viladrau el 8 d'agost de 1987 per un jurat presidit per Marià Manent.

FONT DEL VERN

Furguen les aigües novelles
Ombres endins del terror.
Nit sense lluna ni estrelles
Troba l'exigu reguer
Dins el teixit de l'entranya.
Etre fangueix i rocam,
Lent i tenaç, amb gran manya,
Venç la tenebra i salica
Emmirallant a la pica
Ritmes de branca i fullam,
Nàufrags que el sol magnifica.

FONT DE L'OR

Farem l'atur ran de camí
On el doll d'aigua ja ens espera.
Només un glop, per a fruit
Tot el perfum de primavera
Dins l'aire net d'aquest matí.
Endevinem en l'aigüerol
Les veus que hi veien un tresor;
On l'aigua juga amb raigs de sol
Revé en els ulls l'encís de l'or.

PLA DE PALOMERES

Per tot l'ample i el llarg de l'esplanada
Les llosetes havien capturat
Ales blanques fremint per la volada,
Delirant dins l'estreta del filat.
Entre brolla basqueja la caçada
Panteixant amb anhel de llibertat,
Aleteig impotent, arrabassada
La vivor de fendir la immensitat.
Ombres lentes de dol cobreixen l'hora,
Mentre penso les ales que ha perdut
El cel blau damunt l'or de les arbredes.
Riu avall vells records, les pors enfora,
Els coloms en estol han revingut
Somovent amb el sol les boires fredes.

PLA DEL VENT

Per què el teu nom evoca tramuntana,
Llevant plujós, ponent o marinada?
Amb vell saber la gent et nomenava
Davant el brusc passar de les ventades
Escabellant l'herbei i les brancades,
Lliurant el ras al bat de la ratxada.
Vençut l'esforç a trenc de l'hora baixa
Els arbres i les flors s'asseravenen.
Negreja l'aire al bes de la vesprada
Tornant tots els silencis a la prada.

EL CUCURULL

Entre boires llisquents apareix, com prefaci.
Lliçó clara de frondes i cims
Condensada al fonal dels abims,
Univers resplendent de maragda i topaci.
Contemplem des del teu elevat caputxó
Una vida de llum que es desperta,
Radiant, generosa i oferta,
Ullprenent l'esperit i tornant-lo cançó;
Lent fluir d'incessant brollador,
Llumener transmutant cada vida deserta.

ELS MOLINS

El temps esmussa els murs i les teulades,
La molsa és la carícia de l'oblit,
Suau i freda, com les mans glaçades,
Mirant d'aturar els cercles de la nit
Oberts damunt les vides desnonades.
La pedra dura de la mola calla
I l'aigua fuig per xaragalls de mort.
Neulides cordes, fustam vell, ferralla,
S'adormen dins els braços del record.

LA RODONELLA

La veig vestida d'herba verd suau
Agemolida sota el cel més blau.
Rondaven ocellades tot l'indret.
Obrint escletxes d'or a l'aire net
Dibuixen, amb un vol frisós o lent,
Onades d'aleteig intermitent.
Negats els ulls per tanta meravella
Esguardes l'elegància d'Espinzella.
La noble casa davant teu reposa,
L'obira des del blau, volant, l'alosa;
Ales de zel, com vigilant estrella.

PUIG SACREU

Pedró que domines collades i plans
Unint les carenes amb les mans esteses,
Immòbil senyera pel fer dels humans,
Guiatge que aplanes les vies empreses
Senyant les petjades amb mots incitants.
Avui reposaves cobert per la neu
Callant la resposta que tant esperava,
Rebia només la carícia lleu
Escrita en el blanc fulgurant de llum blava;
Un doll de consol dins un signe tan breu.

ROCS CREMATS

Roquissar que les glaces més crues condemnen.
Ofereix a ple sol laberint de clivelles,
Com esquius jeroglífics, per on s'endevinen
Sofriments per l'esberla: dibuix d'agonia
Corsecant l'estructura que el temps afaïçona.
Rost avall, les engrunes de pedra s'adormen
En un llit on l'herbei posa brins d'esperança.
Mur callat, que s'esqueixa en les nits de tempesta
A l'embat de les ratxes de vent i de pluja.
Torreó que agonitza a l'estiu i es recrema,
Sospirant per la vida florent que l'envolta.

LES AGUDES

La tramuntana ha netejat el cim,
El brau serrell de roques perfilades
Sorgeix altiu per definir l'abim.
Alerta el pas, absortes les mirades,
Gaudim la llum i l'aire de l'altura,
Unint la veu al bleix silenciós
Del sol batent damunt la pedra dura.
Extasiat, el pensament s'atura
Sotmès al grat d'un bé misteriós.

LES PAÏTIDES

Lentes goges invisibles
Enamoren vianants.
Són turgències sensibles.
Parodien jocs d'infants
Amb la boira entre les mans.
I amb un raig de sol al gest
Tornen a l'aire més xalest
I sedant sota el cel blau,
Devenint daurada pols
Enriquant planells i grau
Sota el bleix d'un ritme dolç.

SOT DE FEMBRA MORTA

Sota la boira glaçada
Ombres cercant dins la nit.
Tots amb afany l'han cercada
Des del fondal fins al tuc;
Era una noia estimada.
Fou en un jorn malastruc,
Ella, a punta d'albada,
Mira l'entorn adormit,
Besa la llinda deixada,
Resa per tot el jaquit
Ans de fugir adelerada
Messes enllà del neguit.
Obre la tanca vedada,
Rera del clos tot és dit.
Troben el cos, malanada,
Ara, quan tot és florit.

Joan SUÑOL I GENÍS
Rbla. Carme 49
08500 VIC